

Jézus nevében és kegyelmében induljunk el az új évbe!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk az Apostolok Cselekedeteit leíró könyv 4. fejezete 24.-től a 31. verséig a következőképpen:

Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad a Szentlélek által Dávid atyánknak, a te szolgádnak szájával: „Miért tombolnak a népek, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen.” Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével – hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék ígédet; nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által. Amint könyörögtek – megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten ígését.

Urunk, a mi életünk a kezedben van. Emelj magadhoz minket a te ígéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

„Te vagy a látás Istene” (1Móz 16,13b). – Ez a 2023-as év ígéje az evangélikus egyházban. A 139. zsoltár így bontja ki a Teremtés könyvének ezt az ígését: „URam, te megvizsgálász és ismersz engem. Tudod, ha leülök, vagy ha felállok – messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet – gondod van minden utamra.” (Zsolt 139,1-3) Valóban. **Abban a biztonságban, és abban a bizonyosságban indulhatunk el mi mindannyian ebben az új esztendőben, hogy Istennek gondja van minden utunkra.** Ahogyan a kezdő énekünkben énekeltük: „Mennyei atyánk nagy neve tartott meg minket eddig is.” Valóban. Isten tartott meg minket életünk minden pillanatában. Akkor is így történt, ha ezt nem kértük tőle; sőt, akkor is, ha ennek semmilyen módon nem voltunk a tudatában. „Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17,28a).

Talán láttuk már azt a rajzsorozatot, ahol az első képen eltalál egy kő valakit. Ezek után feljajdul, és felkiált Jézushoz: „Uram, miért nem védsz meg engem?” Mire nagyobb látószögre vált a kép, és látjuk Jézus óriási alakját, ahogyan egy hatalmas kőzapot felfog, hogy az ne érje el a mi kicsike emberünket... *Soha* nem vagyunk annak a tudatában, hogy mi mindentől menekültünk meg a most elmúlt óév bármely napján. Az első bizonyosság erre az, hogy ma itt vagyunk, és azon gondolkodhatunk, hogy mi is lesz velünk ebben az új évben.

Mi is lesz velünk ebben az új évben...? Nem ez a jó kérdés!! Az igazán fontos kérdés az, hogy KI is lesz velünk ebben az új évben? „Ha Isten velünk – ki ellenünk?” (Róm 8,31b) – kérdezi Pál apostol a Rómaiakhoz írott levelében. „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta – hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32) – folytatja Pál a kérdést. Itt érthetjük meg a mai igeszakaszunk egyik részét: „mert Jézus ellen valóban megegyezett ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus” – így szól a mai igénk. Arra a passiórészletre utal ez az igeszakasz, amikor nagypénteken Pilátus átküldi a Keresztelő Szent Jánost lefejeztető Heródeshez Jézust, és utána ezt olvashatjuk a Lukács szerinti evangéliumban: „Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással – korábban

ugyanis ellenségek voltak.” (Lk 23,12). Milyen barátkozóvá teszi Jézus kivégzésének a szándéka az embereket...!

A mai igeszakaszunk eredeti görög szövege nagyon más fénybe helyezi ezt a torz történetet. Azt olvashatjuk ugyanis, hogy „Isten igazságában gyültek össze” Heródes és Pilátus, amikor megegyeztek Jézus ellen. Itt most felkaphatjuk a fejünket. „*Hogyan??? Isten igazságában gyültek össze Heródes és Pilátus (és a pogányok és Izráel népe) keresztre feszíteni Jézust?*” Igen! Isten igazságában gyültek össze, hogy végrehajtsák mindazt, amiről Isten keze és akarata előre elrendelte, hogy megtörténjék (ApCsel 4,28b) – ahogyan olvassuk a mai igénk folytatásában.

Pontosan így szolgálja Isten tervét, és a mi hosszú távú javunkat az az egy-egy kő, amely néha eltalál minket abból a rengetegből, ami mind-mind tehetné. – Élt egyszer egy idős ember a fiával. Vettek egy szép lovat. De a ló hamarosan elkóborolt. Jöttek a szomszédok: Micsoda baj! Az idős ember rájuk nézett, és ezt kérdezte: Biztosak vagytok benne? – A ló nemsokára visszajött és hozott magával tíz vadlovat. Az idős embernek és a fiának lett egy egész ménese. Jöttek a szomszédok: Micsoda szerencse! Az idős ember rájuk nézett, és ezt kérdezte: Biztosak vagytok benne? – Az idős ember fia be akarta törni a vadlovakat. Az egyik levetette a fiút magáról, és rátaposott. A fiú egész életére sánta maradt. Jöttek a szomszédok: Micsoda baj! Az idős ember rájuk nézett, és ezt kérdezte: Biztosak vagytok benne? – Kitért a háború. Minden fiatal férfit elvittek katonának. Az idős ember egyetlen fia a sántasága miatt otthon maradhatott. Így lett egy elkóborolt lóból és egy sántaságból – egy egész emberi élet... Így tekintsünk a saját szenvedéseinkre is.

Isten ott van életünk minden pillanatában velünk: ott volt az elmúlt évben is – és ott lesz ebben a most kezdődő évben is. Isten kinyújtja a kezét a gyógyításra (ApCsel 4,30a) – ahogyan az igeszakaszunk eredeti görög szövege mondja: Isten keze kinyújtja *Istent magát* a gyógyításunkra. Azért, hogy ott legyen velünk. Hogy jelen legyen velünk. Hogy Isten *velünk legyen*. Mert Isten – *velünk VAN*.

A mai igeszakaszunkban a jeruzsálemi ókeresztény gyülekezet első és egyetlen leírt imádságát hallhattuk. Az ima szerkezete azonos az Ószövetségben megismert imáknak, például Ezékiás király néhány hete az igehirdetésben hallott imájának a szerkezetével. Az imádság elsőként Istenhez fordul, majd összefoglalja az imádkozóval történt bajt, és végül az Úr erejét kéri. Figyeljük meg! Nem azért könyörög az ókeresztény gyülekezet, hogy Isten mentse meg, hanem azért, hogy adjon neki teljes bátorságot Isten ígéjének a hirdetésére. Jézus nevében kéri ezt. Nem Jézus neve tesz csodát, egyfajta amulettként, vagy új bálványként – hanem a Jézus nevében való *hit*. Ahogyan Jézus maga mondta a János szerinti evangéliumban: „amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, *hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban*” (Jn 14,13). **A csoda soha nem a csoda által gyakorolt jótétemény miatt van, hanem a csoda által keltett hit miatt.**

Itt érkeztünk el ahhoz, hogy megértsük: miért is mondta el ezt az imádságát az ókeresztény gyülekezet. Igeszakaszunk a történet közepébe vágva így kezdődik el: „amikor ezt meghallották...” Jogos a kérdés: *Mit* hallottak meg? Az igeszakaszunk előtt Péter és János apostolok egy olyan, több mint negyven éve, a születése óta sánta férfit gyógyítottak meg, akit egész Jeruzsálem ismert. **A sánta alamizsnát kért a két apostoltól is, mint ahogyan mindenkitől – de helyette lábakat kapott. Ez volt az első csoda Jézus halála és feltámadása után. Péter a csoda láttán összegyűlt tömegnek a pünkösdi beszédéhez hasonló erővel tanúságot tett Jézusról. Ezzel a hívők száma a pünkösdi utáni**

háromezerről ötezerre nőtt. Íme a csoda igazi értelme: a hit! Pétert és Jánost a Jézust halálra ítéelő Nagytanács, a Szanhedrin elfogatta. Péter a Szentlélekkel telve ezt mondta a Nagytanács tagjainak: „Népünk vezetői, Izráel vénei! Ha minket ma azért vallattok, mert egy beteg emberrel jót tettünk, és azt kérdezitek, hogyan gyógyult meg – tudjátok meg valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll előttetek ez az ember egészségesen.” (ApCsel 4,8-10) Ott állt velük a bizonyosság, a meggyógyult ember. A Nagytanács nem tudott mit tenni a letagadhatatlan csoda láttán. Megtiltották Péternek és Jánosnak, hogy Jézus nevében tanítsanak és beszéljenek, és szabadon engedték őket. Ezt a kettős, hálaadásra és félelemre egyaránt okot adó helyzetet hallotta meg az ókeresztény gyülekezet Pétertől és Jánostól, és erre kezdett bele az imádságába.

Isten meghallgatta a gyülekezet imáját. Ez abból vált bizonyossá a számukra, hogy „amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét” (ApCsel 4,31). **Kérjük mi is, hogy az új esztendőben vezessen minket a Szentlélek, és adjon nekünk bátorságot, parréziát életünkben. A Szentlélek kiáradása szüntelenül ismétlődő esemény. Nem kell ahhoz egy földrengést átélnünk, hogy a részesei legyünk.** Soha nem fogom elfelejteni annak a kedves apácának a tekintetét, aki először figyelmeztetett engem a Szentlélek csendes, mindennapos munkálkodására bennünk. Én éppen arról az életemet meghatározó két pillanatról beszéltem neki, amikor 2010-ben – majd hét évvel később megint – átéltem azt, ahogyan a Szentlélek kiáradt rám. Egymáshoz nagyon hasonló, mindenemet felforgató, mindenemet megrázó, engem kétszer is újjászülő események voltak ezek. Azért volt kettőre is szükség, mert az első után – noha tudatában voltam annak, hogy a Szentlélek látogatott meg, mert az egész közvetlenül az után történt, hogy életemben először a Szentlélekhez imádkoztam, és nem Istenhez, vagy Jézushoz – mégsem értettem meg, hogy mi is történt velem, és nem változott meg az életem. A második után már megváltoztam: nemcsak kicsit, hanem gyökeresen. Ahogyan közvetlenül a második ilyen Szentlélek-esemény után elmeséltem mindezt az apácának, ő nagy, mosolygó szemekkel rám nézett, és ezt mondta: „És azóta megtapasztalja a Szentlélek csendes, mindennapos munkálkodását.” Én meg néztem rá csodálkozó szemekkel: „Olyan is van?” Erre jelent meg a szemében az a mély döbbenet, amelyet soha nem fogok elfelejteni egész életemben: „Maga ezt még nem tapasztalta meg???” Hát... akkor még nem – de azóta már: igen!

Tapasztaljuk meg a Szentlélek csendes, mindennapos munkálkodását az életünkben! Mert ott van. Minden áldott nap. És ott is lesz: ennek az új évnek is minden egyes napján. Bátorságot, parréziát ad nekünk a velünk lakozó, a bennünk lakozó Szentlélek. **Szabadok leszünk: benső kegyelemben és szépségben élhetünk. Mindez önfeláldozó szeretetet és nagy erőt támaszt a mi szívünkben – és az egész életünkben. Legyen ilyen az új évünk!** Ahogyan énekeltük az előbb: Jézus legyen jelszavunk – Jézus neve jó pajzsunk. **Jézus nevében és kegyelmében induljunk el az új évbe! Ámen.**